

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 244

Gener

febrer

2003

*Fotografia feta l'any 1965 a prop de la masia
de ca n'Oller, situada entre Gelida i Corbera,
en plena serra de l'Ordal. Foto de Jordi Gironès*

CALENDARI

CICLE TALAIS COMARCALS

7 febrer — Conferència «La muntanya de Montserrat», per Miquel Vilaplana, a les 20.30 h a la SEAS

9 febrer — Excursió a Montserrat (Bages) amb sortida del Parador a les 8 h.

7 març — Conferència «Serra de les Gavarres», per Joan Tort, a les 20.30 h a la SEAS

9 març — Excursió a les Gavarres (Baix Empordà) amb sortida del Parador a les 7 h.

4 abril — Conferència «Les muntanyes de Prades», per Francesc Beato, a les 20.30 h a la SEAS

6 abril — Excursió al Tossal de la Baltasana (Baix Camp) amb sortida del Parador a les 7 h.

Sant Segimon (Montseny). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres)

13 abril — Excursió matinal a Sant Julià d'Úixols (de Castellterçol a Sant Feliu de Codines). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres)

ALTA MUNTANYA

21-22 febrer — Excursió a la Tossa Plana de Lles (Cerdanya)

28-29 març — Excursió a Cambradase (Cerdanya)

25-26-27 abril — Excursió al Seil Dera Baquo (Vall d'Estós)

MATINALS

2 febrer — Sortida matinal cultural. Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

16 febrer — Excursió matinal a les roques de Mur (Sant Llorenç del Munt). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

2 març — Excursió matinal a Montserrat (Bages). Informació al tel. 93 371 51 98 (vespres).

23 març — Excursió matinal a

ASSEMBLEA GENERAL

El proper dia 1 de febrer a les 18.30 h celebrarem l'Assemblea General Ordinària de la Secció, a la qual esperem la teva assistència.

La teva participació ens és del tot necessària!

On és la pedrera de l'excursionisme?

En aquests moments moltes directives dels centres excursionistes, estan preocupades perquè la majoria dels seus càrrecs són majors de quaranta anys per no dir de més de cinquanta, i darrera segueix poca gent jove, sembla com un tall generacional.

La pedrera natural de l'excursionisme dels anys cinquanta, seixanta i mitjan dels setanta era als barris de Barcelona i als pobles del nostre país, on els nois i les noies jugaven al carrer i, sens dubte, hi havia una relació directa entre els nois que jugaven al futbol al carrer amb el fet que després passaven a practicar l'excursionisme. I aquest és el punt més important!, en jugar al carrer els nois i les noies havien d'organitzar-se les seves pròpies activitats, i d'això a sortir d'excursió solament hi havia un pas. Altres pedreres d'aquells temps eren l'escoltisme, on la muntanya i conèixer el país era prioritari. Els centres excursionistes (la FEEC poca cosa feia), preparaven curssets d'iniciació a la muntanya on els fonaments de l'excursionisme hi eren presents; des del món laboral, també per amistats, s'enganxaven a fer sortides. Però el més important d'aquesta època és que la majoria

d'iniciatives sortia dels nois i noies, i això els responsabilitzava ... i què ha passat els darrers anys?

Els nois i les noies, pocs juguen al carrer – per falta de lloc –, però ni en els barris extrems, en els seus camps oberts, tampoc no s'hi juga. La majoria tenen moltes activitats (esports, música, etc.). Tot programat. L'escoltisme i els esplais han deixat la muntanya en segon terme; la FEEC no ha entès mai del tot el concepte excursionisme, primant la secreció d'adrenalina; i la TV de Catalunya ensenya una operació "Triumfo" per pujar a l'Aconcagua demostrant allò tant nord-americà que amb la voluntat tot es pot fer!

Certes veus diuen que els temps estan canviant, nosaltres creiem que no, que la globalització cultural nord-americana, amb culte al cos inclòs, ha de tenir els dies comptats i haurem de tornar a l'excursionisme per retrobar les arrels d'aquesta Europa tant romana, cristiana i jueva com musulmana. Més que mai hem de tornar a l'excursionisme per entendre el país!

... i el futur, només n'hi ha un, tornar a formar les seccions infantils en el mateix centre, amb programes seriosos, sense "cremar" ningú, i explicant des de la base totes les coses del nostre país i aquí hi entra tothom, immigrants inclosos.

L'ARXIU D'EXCURSIONS DE LA SEAS

Daniel Cardona

Revisant la biblioteca de la SEAS, vaig trobar la vella capsula verda de l'arxiu d'excursions. Qui no recorda, després de fer una excursió, omplir la fitxa que ens demanava: dia, excursió, itinerari, quilòmetres, hores, excursionistes, cost i detall. La idea d'aquestes fitxes va ser d'en Fulgenci Baños conjuntament amb en Jordi Gironès, i la finalitat era donar informació als qui volien repetir alguna excursió ja realitzada.

La primera fitxa, el 1964

La primera excursió datada és del 15-16 d'agost del 1964 – cal recordar que la SEAS de la segona època realitza la primera excursió a la tardor del 1963 a Sant Llorenç de Munt pel camí dels monjos amb el Fulgenci al davant –, aquesta primera fitxa l'omple en Jordi Farràs, que conjuntament amb el Gaspar Orriols i l'Antoni Malaret fan de Sant Quirze de Safaja, Sant Miquel del Fai i Riells del Fai, 12 km, 4 hores de camí i un cost de 40 ptes. El Jordi la descriu com una "ferma excursió podent canviar-se pel costat del riu que és millor. Meravellós panorama de Sant Miquel

Dia: 11 i 12 d'octubre 1964
 Excursió a: Gelles
 Itinerari: Rupit, Tavertet (2h.), S. Roca de Sau (1h.30 min.), Presa de Sau (1h.) i parada autobús (30 min.)
 Kms. fets: 20
 En hores: 5
 Excursionistes: Carbonell, Domínguez, Farràs, Gironès, Toni Malaret i Rius.
 Cost:
 Detall: Bella excursió, però que només es pot fer amb 2 o més dies de festa.

Aquesta és una de les primeres fitxes que es varen fer. Està datada a l'octubre del 1964

del Fai i del poble de Riells del Fai".

Totes les excursions són fetes en transport públic tenint com a informació el famós "Viajero" on hi havia horaris, a més dels de la RENFE, de tots els autobusos de Catalunya, i per agafar el primer tren de la línia de Puigcerdà sortia a les sis del matí de la Plaça de Catalunya; així els santjustencs/ques, havíem de baixar a peu fins al pont d'Esplugues per agafar el primer cotxe de línia de Cornellà que passava a dos quarts de sis perquè a Sant Just fins a les sis del matí no n'hi havia cap. És important el concepte de transport públic perquè la majoria d'itineraris segueixen la línia de Puigcerdà (travessia Núria-Setcases, Puigmal, Montgrony, Puigllançada, Montseny, cingles del Bertí, Montnegre...), a més dels clàssics de Sant Llorenç, Montserrat, el Farell, Moianès, etc. El

Pedraforca i la serra d'Ensija es feien per Setmana Santa; penseu que de Guardiola de Berga a Saldes s'havia de pujar amb el camió del carbó o bé fer-ho a peu. Més tard els jeeps "Busquets" ens solucionaren la papereta. Els estius es fan les travessies: Pedraforca - Cadí - Andorra; Espot - Sant Maurici - Boí - Cavallers - Estany Negre - Comaloformo - Arties i Canigó - Carlit - Montgrony.

Primera visita al Pirineu Aragonès i ascensió a la Pica d'Estats.

El Pirineu aragonès no s'hi va fins al Rally d'Alta Muntanya del 1967, a la Maladeta, amb dos equips: Jordi Farràs, Marcel lí Camats, Josep Poll i

el segon equip amb Jordi Massagué, Francesc Fàbregas i Manel Ripoll. En Jordi Farràs la descriu "excursió molt forta i amb molta neu, però molt bonica i abrupta". Però sens dubte l'excursió que va marcar llegenda a la SEAS va ser la travessia de l'estiu del 1968: Bujaruelo, refugi de les Oulettes, refugi Baysselance, Venhamala, Gavarnia, Ref Serradets, Brèca de Roland, refugi Goriz, Mont Perdut i Torla. La fitxa descriu dia per dia les ascensions i el temps meteorològic. Aquí vàrem descobrir que 1.000 metres de desnivell són tres hores de camí i que els quilòmetres tenen poca importància a l'alta muntanya. Encara avui els Planes, Orriols, Simó, Fàbregas, Bullich, Urpinell, Mascarell i Cardona, quan ens trobem recordem les peripècies

Descansant prop de Centelles. Foto presa per Jordi Gironès l'any 1964

d'un Pirineu central que ens va copsar. La primera fitxa de la Pica d'Estats (agost 1969), la descriuen el Joan Campreciós, Ramon Celma i Manel Ripoll. Transport públic i, a més de la Pica, pugem a la Pica Roja i al Monteixo. No posen horari sols quilòmetres.

Els Campaments

El primer campament social de la SEAS és al maig del 1965 a can Tobella del Cairat (28 assistents) i al mes següent es va assistir al XV Campament General de Catalunya a Vidrà (23 assistents). El segon campament social es va realitzar el 1966 a la font de la UEC de Campdevànol (35 assistents). Després hi ha un parèntesi fins al campament d'estiu de la secció infantil el 1969 a Vilassaló (Sant Llorenç de Morunys), després vindrà el 1970 a Vilada (no hi ha fitxa). Els quatre campaments d'alta muntanya foren al pla de Bouet (1972), Estany Negre (1973) on s'inicia a l'alta muntanya en Pere Pascual, Llosàs (1974) i Sarre-Aosta a Itàlia (1976) i tots ells estan resumits amb fitxes d'ascensions.

Recordant les pallisses. Una manera de dormir perduda

A partir del 1970, els qui havien constituït la primera secció infantil: Pere Orriols, Felip Linares, Pere

Costa, Rafael Malaret, amb Jaume Aloy, Avelino Esparza i Emeteri Pujol, acompanyats pel Joan Urpinell, fan les primeres travessies pirinenques (Espot- Boí- Estany Negre- Comaloferno-Montardo-Arties. En Felip Linares ens ho descriu així "el primer dia vàrem dormir a l'església de Sant Maurici. A Boí hi ha una pallissa que costa 2 ptes. i que està molt bé. No vàrem dormir al refugi Ventosa i Calvell perquè no estava en bones condicions i ens vàrem anar al refugi particular de l'ENHER. En pujar al Comaloferno hi ha un pas molt fotut i al baixar a la Restanca és molt fàcil de pujar al Montardo perquè del coll al cim hi ha uns tres quarts d'hora". Els preus de les pallisses eren molt diferents, com ho prova el fet que el grup anterior (més en Josep Gil i Gaspar Orriols) al febrer del 1970 en l'excursió que varen fer al Taga fan servir la pallissa de C.Gusi a Ribes pagant 10 ptes, en aquesta excursió el Felip va perdre el rellotge i es recomana que els qui hagin de fer aquest itinerari ho tinguin en compte. També el 1970 hi ha 8 fitxes (que no hem comptat com a sortides) sobre reunions de la secció infantil en les quals consten com a monitors: Montserrat Usón, Jaume Campreciós, Ramon Celma i Manel Ripoll.

Primeres excursions fora de la línia de Puigcerdà (Garrotxa, Besseit, etc.). La febre del Canigó

El 1971, es fa la primera visita a l'Alta Garrotxa, ara amb cotxes particulars: Jordi Farràs, Elvira Fisas, Daniel Cardona i Jordi Cardona amb uns amics del CEC, que repetirem amb un grup de la SEAS la Setmana Santa del 1972 amb una excursió de Rocabruna a Beuda. També aquest any en Felip Linares omple la primera fitxa d'escalada que fa amb un grup d'Esplugues al Cavall Bernat de Sant Llorenç de Munt i fins i tot i dibuixa la via que varen seguir.

El 1972 hi ha una febre de Canigó (2 excursions) amb una diferència d'una setmana en el mes de juliol. En Francesc Castillo (excursió del 22 al 25 de juliol) explica "ens plou cada

dia de tres a set de la tarda amb trons i llampecs" i acaba dient que "a la Creu Llapidonera varen trobar moltes noies en biquini".

Fins a l'octubre del 1972 no es descriu cap excursió a les comarques de Tarragona, i ho fa en Daniel Cardona amb uns amics del CEC (Kildo Carreté) als Ports de Besseit.

L'any 1973 és un any de molta activitat: primera fitxa d'espeleologia al gener per en Mark (GERP), a l'avenc de les Pinasses a Sant Llorenç del Munt. Felip Linares i Daniel Cardona assisteixen a un curs d'alta muntanya i escalada del CEC a Montserrat i Núria. Curset també d'alta muntanya de l'ENAM al qual hi assisteixen Francesc Castillo i Rafel Malaret.

Continuarà

Campament del 1970 a Vilada

LA TÒFONA. EXEMPLE D'HUMILITAT

Èlia Monfort i Bernat

Per què la tòfona, amb aquest aspecte tan poc seductor, s'aprecia tant? La tòfona és un prodigi de la natura. Creix sota terra, el seu cicle biològic encara amaga alguns aspectes incerts, únicament es detecta a través de l'olfacte de determinats animals com ara el gos, el porc o el porc senglar, i té unes extraordinàries propietats organolèptiques. Tota ella està envoltada d'un halo de misteri que contribueix a incrementar el seu atractiu.

La tòfona és un bolet que s'utilitza bàsicament com a condiment per la seva extraordinària aroma i sabor i que dona als aliments que amaneix un toc distintiu i exquisit.

La tòfona és el cos fructífer d'un fong subterrani que viu en simbiosi amb l'arrel d'un arbre hoste, normalment l'alzina, el roure o l'avellaner. L'òrgan d'intercanvi és la micoriza, que es forma a les arrels de l'arbre i el miceli (part exterior) del fong, gràcies a ella hi ha entre ambdues un intercanvi de nutrients que els permet obtenir a cadascun els elements necessaris per viure, com ara les sals minerals, l'aigua i el fòsfor per a l'arbre, i els hidrats de carboni per a la tòfona.

El seu nom en llatí és *Tuber* i es classifica en moltes varietats, de les quals les més preades són la *Tuber Magnata* o tòfona blanca, que tan sols es produeix a Itàlia i és la més estimada, la *Tuber Melanosporum* o tòfona negra d'una gran qualitat –és la que es produeix a Catalunya–, la *Tuber Brumale*, d'unes característiques similars a l'anterior, però

d'una qualitat inferior i la *Tuber Aestivum*, que té la gleva (part interior) més blanca i es recull a l'estiu.

La *Tuber Melanosporum* té unes dimensions que varien des de la mida d'una avellana fins al d'una taronja, amb una forma arrodonida, més o menys irregular depenent de l'estructura del terreny. La part externa, anomenada peridi, té un color fosc tirant a negre i està format per berrugues poligonals amb cares bastant irregulars. A l'interior (la gleva), es veuen unes ramificacions blanques en forma de venes i una massa carnosa de color negre-violaci. És molt preada per la seva carn compacta i la seva aroma agradable. El període de recol·lecció

va de novembre a març, que és quan assoleix el seu punt de maduresa òptim.

Es desenvolupa principalment a França, Itàlia i Espanya (Catalunya, Aragó, Castella-La Manxa i València), essent el nostre país un dels productors més importants. És curiós, tanmateix, que del total de la producció espanyola, tan sols un 5% es consumeix a Espanya. Això és motivat, per una banda, perquè la demanda del país veí -França-, que té una àmplia cultura tofonera, la tòfona forma part de molts plats de la seva gastronomia i gaudeix de gran prestigi) i per altra banda, a causa del poc consum i del gran desconeixement sobre la tòfona que, en general, hi ha al nostre país.

Fotografia d'una trufa força gran

La tòfona val gairebé a pes d'or

Normalment la tòfona se sol identificar amb la cuina francesa i com un producte llunyà, car i inabastable, però, dosificada amb saviesa, la podem consumir sovint i incorporar-la a la nostra gastronomia com a producte autòcton. S'ha de dir, de tota manera, que s'està fent un gran esforç per part d'associacions i gastrònoms catalans qualificats d'introduir la tòfona en la seva carta i de fer jornades i fòrums dedicats a aquest bolet. En un article de Carme Solé de l'any 1974 sobre la riquesa natural d'Herbasavina, ja comentava que es paga un preu molt alt per la tòfona (3.000 ptes. el kg, en aquell any). El País Setmanal del 21 de gener del 2001 anunciava que els preus de la tòfona arribaven a 100.000 ptes./Kg.

Per què són tan cares?

La raó principal és l'escassetat de producció natural a causa dels següents motius:

- Boscos abandonats i atapeïts
- Buscadors furtius
- Pluja escassa

La tòfona es produeix en zones de clima sec per damunt dels 1.000 m. d'alçada, en terreny calcari i orientat al SE, en boscos d'alzines i roures, i requereix terrenys airejats i assolellats per poder desenvolupar-se.

La disminució del bestiar, que abans ajudava a mantenir els boscos nets, i el cost elevat que suposa una neteja forestal, són les causes principals que afavoreixen el munt de fullam i humus que cobreixen actualment els nostres boscos. Això produeix una regressió en la producció de la tòfona perquè aquesta necessita un terreny airejat i assolellat. Per altra banda, els buscadors furtius, amb el seu afany d'aconseguir un grapat d'aquesta riquesa natural, i moltes vegades sense coneixements tècnics de com fer-ho i sense les eines apropiades, destrossen les tofoneres naturals col·laborant d'aquesta manera a la destrucció irreversible dels filons espontanis.

La pluja durant el temps d'estiu és un factor decisiu perquè assoleixin

la maduresa desitjada, encara que aquest factor escapa a la nostra voluntat.

Tot i que és cara, es pot consumir en petites quantitats, per donar al menjar un toc diferent. A l'hora d'adquirir-la ens hem d'assegurar que es tracta de la tòfona **Tuber Melanosporum**. La major part de les empreses comercialitzen *Tuber aestivum*, de qualitat inferior o *Tuber indicum*, que procedeix de l'Àsia, amb un aspecte similar a la *Tuber Melanosporum*, però sense cap tipus de flaire i sabor, i de molt baixa qualitat.

Entre les diferents aplicacions de la tòfona, que combina perfectament amb els ous, en totes les seves varietats, apuntarem una que, per la seva senzillesa i fàcil realització, resulta molt aconsellable:

Glans d'alzina. L'alzina és un dels arbres hoste que facilita l'existència de trufes a les seves arrels

Ous perfumats amb aroma de tòfona :

- Seleccionar els ous que volem utilitzar en truita o en una altra modalitat.
- La vigília abans de cuinar-los, guardar-los amb la seva closca en un recipient hermètic juntament amb una tòfona.
- La porositat de la closca permet traspasar l'aroma de la tòfona, donant-li a l'ou un subtil sabor diferent.
- Cuinar els ous, segons teníem previst.
- Utilitzar la tòfona per condimentar un altre plat.

LES MUNTANYES NO ES MOUEN

4a i 5a sortida del curset d'iniciació a l'alta muntanya

Borja Guijarro

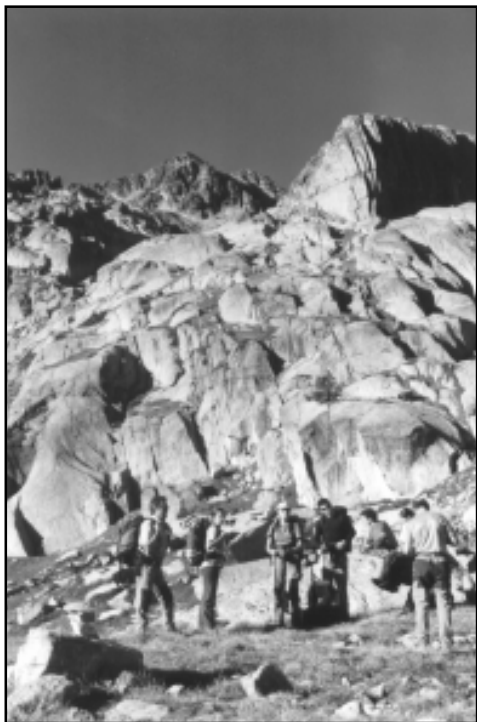
Feia un dia una mica estrany quan vam arribar a l'embassament de Cavallers, al parc nacional d'Aigüestortes. El sol sortia de tant en tant d'entre els núvols i escampava un poc la boira que cobria els cims de la vall. Era la quarta sortida que fèiem del curset d'iniciació a l'alta muntanya i el nostre destí era pujar a la Punta Alta de Comalesbienes de 3.014 m d'alçada, passant una nit al refugi Joan Ventosa i Calvell. A més, volíem aprofitar la tarda del dissabte per pujar al Montardo de 2.833 m d'alçada.

Però les coses no van sortir com esperàvem. A poc camí per arribar al refugi, la boira començà a cobrir les valls fins que ens vam veure envoltats en una manta blanca. La cosa, però, es complicà encara més quan va començar a ploure i tot seguit, a granular. Només uns quants es van poder resguardar a temps al refugi. Els altres varen arribar al refugi xops enmig d'una forta tempesta estival.

D'aquesta manera, vam haver de passar la tarda jugant a cartes al refugi mentre només parava de ploure de tant en tant i, quan la boira s'escampava una mica, podíem gaudir d'una bonica panoràmica dels Besiberris.

Al matí la cosa no havia millorat gaire i el cel continuava ennuvolat. Tot i així, vam fer la marxa d'aproximació al peu de la muntanya i, veient que el cim es trobava cobert per la boira, ens vam desanimar una mica. Tenint en compte que ens podia tornar a caure el cel al damunt, i que probablement no veuríem gran cosa des del cim, vam començar a fer el camí de tornada a l'embassament de Cavallers. A la baixada, però, ens vam adonar que havíem pres la decisió correcta perquè la boira tornà a envoltar-nos als pocs minuts de caminar i com sàviament digué el Xavier: "les muntanyes no es mouen."

I tenia molta raó, perquè a començament de setembre vam decidir tornar-ho a intentar. Aquest cop, amb un grup una mica més reduït, sortírem de Sant Just amb la moral molt alta, ja que es preveia bon temps per al cap de setmana. I ho vam poder comprovar només arribar al Parc Nacional d'Aigüestortes. Per enlloc es podia veure un núvol i el sol fort ens omplia encara més de joia. El camí al refugi se'ns va fer curt i

Situats sota la canal d'accés al cim de la Punta Alta. Foto de Daniel Cardona

fàcil i a la tarda vam poder gaudir d'una bona estona asseguts i tombats al sol, gaudint de les perfectes panoràmiques dels Besiberris o de les impressionants agulles de Travessany.

Al dia següent, i ben d'hora, ens aixecàrem i sortírem una mica nerviosos fora el refugi per contemplar el cel i veure si la previsió es mantenia. No ens vam poder alegrar més quan vam veure que teníem per davant un dia tan esplèndid com

l'anterior. Ens vam posar aviat en marxa i quan vam arribar al lloc on ens havíem quedat l'altre cop només vam poder somriure de satisfacció en veure tot un circ de cims alts i escarpats i, una mica més amagat, el cim de la Punta Alta. Però encara ens quedaven 800 metres de desnivell per superar i vam decidir anar progressant amb calma. Després d'una curta pausa a un petit estany ens ficàrem per un fort i pedregós pendent que pujava a un collet situat a uns 2.700 m. Des del reduït espai de visió que teníem podíem veure a la llunyania les muntanyes andorranes. Ens quedaven tres quarts d'hora amb la pujada més forta de la muntanya. Des d'aquell punt havíem de pujar pel fred vessant nord de la muntanya i, per la nostra sorpresa, el terra es trobava gelat, la qual cosa ens va permetre avançar amb més comoditat. Tot i això, la pujada era penosa i dura. Només es va suavitzar una mica al tram final, quan una curta i fàcil grimpada ens portà al punt més alt. La reacció d'alegria es va notar clarament en un ample somriure. Per a la majoria aquest pic era el seu primer 3.000 i no podíem gaudir-ho d'una millor manera.

Les panoràmiques eren realment espectaculars; al nord el Montardo, a l'est els Encantats, la Pica d'Estats al fons, al sud el pelat cim del Turbó i a l'oest els grans cims del Pirineu. Darrera dels Besiberris i del

Dalt del cim de la Punta Alta a 3.013 metres. Foto de Felip Linares

Comaloorno destacava l'impressionant massís de la Maladeta amb el rei dels Pirineus: l'Aneto. Amb gran goig ens felicitàvem els uns als altres per la petita victòria obtinguda.

Vam passar gairebé una hora al cim gaudint del bon temps i de l'excel·lent panoràmica i, després de fer les últimes fotos, vam començar a baixar directament cap a l'embassament de Cavallers per la forta baixada de la cara sud-est. Tota la baixada es va desenvolupar per un terreny pedregós i incòmode deixant enrere uns petits estanys al peu de la cara est. Havíem de baixar ni més ni

menys que 1.300 metres de desnivell i, a poc temps d'arribar al cotxe, l'esforç i l'esgotament es feien notar. En arribar a baix teníem els genolls ben carregats, però estàvem plens d'alegria per la bonica excursió realitzada, a la qual no havia faltat cap detall.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 5 de novembre de 2002

—Es comenta amb molta satisfacció l'èxit de la setena Caminada Popular per Collserola, en la qual s'ha arribat al nombre màxim de participants amb un total de 451. S'han rebut diverses mostres de felicitació per part dels qui hi participaren. Com cada any revisem aspectes a millorar i possibles canvis per a la propera edició, com és el cas de fer dos preus segons s'inscriguin els participants abans o en el mateix dia de la Caminada.

—S'informa sobre la preocupant situació econòmica que travessa l'Ateneu i es decideix mantenir l'actuació duta a terme fins ara de no reclamar el pagament del deute que l'Ateneu té envers la SEAS, fent tot el possible per controlar les nostres despeses sense comptar de moment amb aquest deute.

—S'analitza la participació i desenvolupament del darrer Concurs Fotogràfic i, de cara a l'any vinent, es considera la necessitat d'endarrerir el termini de presentació a mitjan setembre per donar temps als participants d'aprofitar les fotos fetes durant l'estiu.

Reunió del 3 de desembre de 2002

—La propera obertura del cafè de l'Ateneu, després de la definitiva resolució judicial, és considerada com una molt bona notícia enfront la vida social de l'entitat.

—Es dona informació sobre la subvenció anual de l'Ajuntament a la SEAS, que té efecte a través de l'Ateneu, la qual és previst que es mantingui amb la mateixa xifra.

—S'informa sobre la possibilitat de facilitar als socis la possibilitat de fer un curs d'Història de Catalunya que organitza gratuïtament l'Associació Conèixer Catalunya (ACCAT). Es decideix enviar un full a tots els socis perquè els interessats puguin inscriure's.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Vidrà. 15 rutes a peu i amb bicicleta. Jordi Cirera. Editat per la Fundació Caixa de Manlleu. Donació de Pere Aceitón.

Excursionisme i escoltisme. Eduard Vallory i Jordi G. Quera. Editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1994.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVII, núm. 244

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès,
Antoni Anguera i Ferran de la Fuente (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa)
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Prop de la masia de ca n'Oller a l'Ordal (1965). Fotografia de
Jordi Gironès

Calendari	264
Editorial: on és la pedrera de l'excursionisme?	265
L'arxiu d'excursions de la SEAS (part I), per Daniel Cardona	266
La tòfona. Exemple d'humilitat, per Èlia Montfort	270
Les muntanyes no es mouen, per Borja Guijarro	274
Informació de la SEAS	277

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel, 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES